

Publicerad 2008-02-29 12:10 av iderik

kontaktannonsen

det verkar inte finnas
några ord kvar att plocka
fast det är extrapris
och pengarna aldrig tar slut
slutar jag alltid tomhänt
om jag stirrar tillräckligt länge
kanske det kommer fram
någon mening
som legat gömd
på raderna
väntat på någon
att hitta den
fylla i den
mina tankar kryper in under tapeten
och får väggarna att lossna
jag saknar mig själv
men lämnas aldrig ensam
alla dikter är redan skrivna
alla böcker redan lästa
jag är en sång för de döva
jag applåderar med en hand
så jag slipper tänka
på vad den andra gör

jag vaknar försiktigt
kikar genom de nedsläppta persiennerna
det måste ju finnas
någonting att vända blicken mot
förutom sitt skitiga inre
men nähä
jag petar håll i mitt skinn med pennan
men ingen ser ju att jag läcker
så vad är det då för mening
jag känner mig som
en schweizerost
utan ost
jag känner mig inte längre
jag är aldrig mig själv
och det går inte att se

någon gräns
mellan mig och atmosfären
och inte någon likhet
mellan mig själv och min spegelbild

jag vill bara mitt eget sämsta
du kommer inte rädda mig
men jag är rädd för att vara ensam
och har inga samtalsämnen
för det händer inget här
jag vill ha dig i mitt liv
men skäms så mycket
över hur jag överlever sekunderna
vågar inte släppa in dig
tänk om du
ser grunden som bär upp mig
smälter min vaxbur
kysser mina fettlager
och kallar mig vacker
tänk om du hör mina tankar
och det svaga
tickandet i min bröstorg
tänk om du ser mig
och håller med
det finns ingenting
älska

det finns bättre löften än mina
har du tålamodet
att stå med uppspärrad mun
tills översvämningen kommer
jag kan inte tvätta bort mina fläckar
man känner sig så naken
när man är naken
så jag sveper in mig
i bedövning och verklighetsflykt
och hoppas ingen ser
att jag älskar dig
men hoppas alla förstår
att jag älskar dig

tål du mig
jag är allergisk mot min hud
får utslag som river och
sliter och kliar och
jag blir fan galen
men nu har jag fått risperdal
en varje morgon
för tankarna
jag finns
när du ser mig
ändå vågar jag inte
stiga upp ur min liksäck
klaustrofobin kryper in på mitt skinn
jag har skottsäker hud
men din kropp mot min
bränner hål på mina livslögner

jag skriver manuset i efterhand
så att ni ska kunna
förstå mina roller
kanske någon kommer förklara
för mig vem jag är

när jag somnar
kommer dessa rörelser
av blått bläck
vara allt som finns kvar
av allting som jag inte
hann säga till dig

du kommer inte rädda mig
men det är du som räddar mig
om jag hade vågat leva
hade jag velat
ha dig i min verklighet
men jag lever i en såpbubbla
utan färger
som spricker när jag landar
det är mig själv jag hatar
det är därför jag inte
följer med dig hem

jag hoppas du inte tar åt dig
det är mig själv jag inte vill träffa
ändå har jag anammat
den ensammaste av roller

svar till
deprimerad poet med ätstörningar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren iderik med Poeter.se id #21806 innehar upphovsrätten